

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 31. szám

2011. december 28.

Vespasianus nyomdokain

Ki nem ismerné Luther híres aforizmáját, miszerint a pénz nem boldogít. Persze mi önkéntelenül továbbfűzzük a gondolatot, mert valóban jó, ha van. Így Karácsony táján a szokásosnál is gyakrabban köti le gondolatainkat a pénz, vagy inkább a pénztelenség. S valljuk

be, a pénz sohasem jön rosszul, főleg ha már régóta számítottunk rá.

A kormánynak sikerült Karinthy Frigyes egyik mondását felülírnia, aki szerint: „A kormány az a testület, ami mindig megtartja, amit ígér. Ha pénzt ígér, azt is megtartja.” Igaz, esetünkben egy másik kormány ígért, de nem adott, mondván nem jut. A mostani kormány akkor még ellenzékben úgy gondolta, az a pénz jár nekünk, és hatalomra kerülve adott is belőle. Adott, nem törődve azzal, hogy a bejelentés hallatán újra a vasutas társadalom kerül a középpontba, és ismét negatív értelemben. Vagy igenis törődött...?

Többek véleménye szerint a vasutasok semmivel sem érdemelnek többet, mint akár az egészségügyiek, és folytathatnánk a sort napestig. De figyelmen kívül hagyjuk az irigykedő emberek megjegyzéseit, és örülünk a pénznek. Vagy mégsem? Ahogy az velünk lenni szokott, az örömben most is akad egy kis öröm. Mert sajnos nem jutott mindenkinek, még ha többen úgy érzik, megjegyzem jogosan, hogy járt volna nekik is.

A napokban kérdések tömkelege zúdult a semmibe. Igen a semmibe, mert az sem világos számunkra, hogy kihez fordulhatnának a kérdezők. Azokhoz, akik adták, vagy azokhoz, akik osztották? Kit kérdezzem például az a munkanélkülivé vált vasutas, aki munkáját idő-közben elveszítette, de még a Cargo privatizációjakor aktív volt. Kitől kérdezzem az azóta már nyugdíjba vonult vasutas? Kitől kérdezzem az átrakómunkás, akinek munkája és keresete azóta lényegesen kevesebb.

És még egy apró érdekesség osztás ügyben. Senki sem furcsállja, hogy éppen akkor jut több pénz a hajdani sztrájkolóknak, amikor ezt a jogukat ellehetetlenítették? Úgy látszik, valóban ára van mindennek.

Vespasianus jut erről eszembe, aki úgy vélte, a pénznek nincs szaga. Mégis úgy érezzük, valami bűzlök a cargo-s pénz körül. Mert a sok-sok elfelejtett vasutasnak, mint például a Záhony Port átrakómunkásainak nehéz elfogadni, hogy az ő adójukból fizeti meg a kormány a sztrájkolókat, miközben keresetük évek óta csökken. Mindenesetre ajánlom a pénz mostani urának figyelmébe, hiába tartották a több mint kétezer éve halott Vespasianusról, hogy „jó császár”, Rómában a nyilvános illemhelyek neve még a múlt században is Vespasiano volt.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Bóvliságunk kora III.

Ahogy nőtt a hitelminősítők látókörébe eső országok száma, úgy lett nagyobb és nagyobb a befolyásuk. Sokan mondják, hogy a hatalmuk nőtt meg, de én ezzel a szóval csíjnán bännék, hiszen nem tudnak szankciókat foganatosítani azokkal szemben, akik nem osztják a véleményüket, mint például az államok. Viszont igaz, hogy a minősítők, pontosabban a véleményük befolyásolja a minősített céget, vagy országot, és azokat, akiknek befektetni való pénzük van. De a befolyásolást érdemes amolyan semleges fogalomként kezelni, mert lehet pozitívan és negatívan is befolyásolni. Vajon biztosak lehetünk-e abban, hogy a hitelminősítők szándékosan negatív befolyással élnek?

Úgy gondolom, nem, hiszen a véleményük a pénzre vágyókat az üzleti életben és pénzügyben elfogadott módszerek felé tereli, amelyek közismertek. Ennek igazságát lehet vitatni, de a befektetők valamilyen kitaróan hisznek ezekben a módszerekben, vagy az olyan ósrégi dolgok fontosságában, mint a bizalom. Magát a véleményt is lehet vitatni, vitatják is, gyakrabban azok, akiknek rossz hírért keltik. De ne feledjük, hogy országok vezetői, tehát politikusok élnek leginkább a kételkedés lehetőségével. Márpedig egy politikus számára nem hazája hitelképessége az első számú mumus, sokkal inkább az, hogy mit gondolnak róla a választók. A politikusok egy dologtól félnek igazán, ez pedig a nyilvánosság.

A hitelkérők és befektetők nyilvánosságát a piacok jelentik, ahol a hitelt keresőknek érdemes vigyázni a megszerzett bizalomra, mert a befektetők állandóan azt vizslatják, vajon érdemlik-e még a bizalmat a pénzükre vágyók. A piacok a pénzügyi és üzleti nyilvánosság színterei, ezért a bizalmukat különösen azoknak az országoknak célszerű megszerezni, illetve megőrizni, akik elsősorban ezekről a piacokról gondolják betömködni a költségvetésükön éktelenkedő lyukakat. Hazánk is ilyen ország, mert a hiteleink hetven-nyolcvan százaléka nem a bankoktól származik, hanem a piaci befektetőktől. Tehát ha közöttük rossz hírünk kél, bezárhatjuk a boltot.

Hogy ezt, vagyis az államcsődöt elkerüljük, kénytelen-kelletlen, de „be kell állni a sorba”, és feladni annyit a szuverenitásunkból, amennyit feltétlen muszáj. Nem újdonság ez – szokás globalizációnak is nevezni – hiszen a szuverenitásunk egy részéről már rég lemondunk, például az uniós határőrizet és a vámszedés képében. Akik e jogokat visszavennék, érdemes körülnézniük Kubában, vagy inkább Észak-Koreában, mert ezek az országok nem csak függetlenek, mint mi, de talán birtokában vannak a teljes szuverenitásnak is.

Dolhai József